Anul al 54-lea — 14 Pagini — EXEMPLARUL În România 3 lei, In străinătate: 6 lei — 14 Pagini — 292 Sâmbătă 23 Octombrie 1937

II

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P.T.T. No. 120.288/932

Biblioteca Centrală „Asociaţiunii" Sibiu

UNIVERSUL

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ŞI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în ţară

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

Ungaria şi situaţia economică din bazinul dunărean

Intre condiţiile puse de Ungaria în vederea stabilirii unor raporturi mai bune cu vecinii săi, este un nou regim economico-politic al statelor din basinul dunărean.

Un specialist maghiar în această materie, d. Elemer Hantos, formulează în termenii următori dorinţa Ungariei:

„In ce priveşte cererile economico-politice ale Ungariei, dorinţa ei de a redobândi debuşeurile sale de altă dată, coincide cu interesele fireşti ale statelor vecine, aşa în cât împlinirea acestui deziderat nu va fi legată de greutăţi".

Să examinăm această chestiune. Ce debuşeuri a avut Ungaria dinainte de războiu, pe care doreşte să le redobândească azi, Ungaria, în frontierele sale actuale?

Ungaria dinainte de războiul mondial exporta o parte însemnată din produsele sale agricole în Austria şi beneficia de efectele comunităţii vamale.

Industria Ungariei, dela 1867 şi până la 1918, adică sub regimul comunităţii economice austro-ungare, nu s'a putut desvolta din cauza concurenţei zdrobitoare a industriei austriace; iar industria Transilvaniei a suferit mult din cauza concurenţei industriei maghiare din regiunea Budapestei.

Ce s'a întâmplat după încheerea păcii? Care au fost şi sunt noulle condiţii economice din basinul dunărean, în legătură cu interesele economice ale Ungariei?

Intr'un studiu publicat în *„L'Est Européen agricole"*, despre comerţul exterior al Ungariei în ultimii opt ani, semnat de d. Nicolae Sigescu, secretarul ministerului de agricultură ungar, se spune:

„Austria a rămas piaţa naturală şi cea mai importantă a Ungariei; în cursul ultimilor opt ani, pe această piaţă s'a dirijat cea mai mare parte din exportul ungar, fie aproape 1/3, uneori chiar mai mult de o treime din exportul global. In acelaş timp, industria ungară a scăpat de concurenţa ce o întâmpina pe teritoriul comun din partea industriei austriace".

Aşa dar, Ungaria independentă, creaţiunea tratatului dela Trianon, a continuat să exporte peste 1/3 din produsele sale agricole în Austria, ca şi înainte de războiul mondial — bineînţeles fără să mai beneficieze de protecţia vamală; iar industria sa a putut să se dezvolte, — deoarece n'a mai avut concurenţa zdrobitoare a industriei austriace.

O altă consecinţă a noului statut teritorial, în domeniul economico-politic, a fost dezvoltarea tot mai mare ce a luat-o industria din Transilvania, tocmai din cauza unirii sale cu vechiul regat român, care i-a deschis debuşeuri importante pentru desfacerea produselor sale industriale.

Publiciştii maghiari pretind, totuşi, că Ungaria a suferit mai mult economiceşte, din cauza „barierelor vamale" create de actualele frontiere.

Ori, chiar în timpul fazei culminante a crizei mondiale, când Ungaria nu avea încheiate tratate de comerţ cu Austria şi cu Cehoslovacia, exportul produselor sale agricole a fost asigurat.

In studiul citat, se recunoaşte sforţările ce le-a făcut agricultura ungară, *„care cu toată tendinţa de coborîre a produselor agricole, a susţinut, totuşi, într'o oarecare măsură, frontul economic, cu toată absenţa tratatelor de comerţ cu Austria şi Cehoslovacia, — cele două pieţe de o mare importanţă".*

Dacă Ungaria şi-a păstrat debuşeurile sale de odinioară pentru produsele sale agricole şi industria sa a putut să se dezvolte în condiţii aproape normale, chiar în faza culminantă a crizei mondiale, pentru ce se agită ea, acum, cerând un aranjament economico-politic pentru „redobândirea debuşeurilor de altă dată"?

Cu atât mai ciudată apare cererea Ungariei, cu cât acelaş economist maghiar recunoaşte, că în ultimii ani, s'a operat o schimbare în situaţia economico-politică a statelor dunărene: produsele agricole şi materiile prime ale statelor dunărene au ajuns căutate pe toate pieţele europene.

Din această cauză — afirmă d. Elemer Hantos — *„marile puteri sunt acelea care au nevoe de excedentele produselor alimentare şi de materiile prime ale statelor dunărene"...*

In asemenea condiţii, Ungaria nu are niciun motiv serios să se plângă de situaţia actuală economică din basinul dunărean.

Declaraţiile d-lui Kanya

D. Kanya, ministrul de externe al Ungariei, a ţinut să aducă, pe cale de interview acordat unui ziar polonez, unele lămuriri asupra negocierilor dintre Ungaria şi Mica Inţelegere.

D. Kanya a fost de data aceasta mai prudent în declaraţiile sale. D-sa a recunoscut că „negocierile prezintă dificultăţi şi că stabilirea de relaţiuni mai normale între Ungaria şi Mica Inţelegere reprezintă un drum lung şi greu şi că este nevoe de multă răbdare".

Desigur, este mult adevăr în cele spuse de d. Kanya şi încă de acum câteva zile, după declaraţiile făcute de d. Tătărăscu la Oradea, cu prilejul inaugurării lucrărilor de fortificare a frontierei de Vest, noi am arătat că această problemă, a bunelor raporturi dintre Ungaria şi Statele Micii Inţelegeri, depinde în primul rând de Ungaria. Am arătat atunci, că numai în ziua când Ungaria va înţelege că trebue să renunţe în mod sincer şi definitiv la orice gând de revizuire şi când minoritatea ungară îşi va potoli zelul iredentist şi va înceta de a mai privi spre Budapesta, înţelegând să trăiască paşnic ca cetăţeni români în cadrul legilor româneşti, numai când aceste condiţiuni vor fi satisfăcute şi garanţii suficiente vor fi date pentru viitor, se va putea considera ca posibilă o împăciuire între Mica Inţelegere şi Ungaria şi în deosebi între România şi Ungaria.

D. Kanya a spus în declaraţiile sale, că Ungaria nu poate trata cu Mica Inţelegere ca entitate politică, că negocierile le urmează cu fiecare stat în parte şi d-sa a recunoscut că această procedare măreşte dificultăţile negocierilor.

Suntem de acord în ce priveşte mărirea dificultăţilor prin această procedare, dar d. Kanya se înşală când spune că Mica Inţelegere n'ar fi o entitate politică. Este o iluzie,—necesară poate pentru tactica d-sale şi pentru opinia publică din Ungaria,— dar o iluzie pe care i-o va risipi realitatea.

Mica Inţelegere este o entitate politică. Prin însuş statutul organizaţiei ei, Statele Mici Inţelegeri sunt legate între ele şi acest caracter de solidaritate strânsă, de unitate de acţiune, Mica Inţelegere îl are şi trebue să-l păstreze neştirbit tocmai faţă de Ungaria, faţă de pretenţiile şi activitatea acestui stat. Dacă în unele împrejurări au fost derogări — regretabile — de la acest principiu de bază, ele nu s'au produs însă şi nu trebue să se producă nici pe viitor, faţă de Ungaria. Desigur, în jocul diplomatic al statului vecin, dorinţa de a provoca între Statele Micii Inţelegeri o diverginţă de păreri, este de dată veche. Dar această tactică n'a reuşit şi nu va reuşi, oricâte iluzii şi-ar face diplomaţia ungară interpretând greşit unele atitudini binevoitoare.

O înţelegere între Ungaria şi Statele Micii Inţelegeri nu se va putea face decât concomitent şi ea va trebui să fie înscrisă într'un text uniform. In complexul problemelor cari formează obiectul negocierilor, poate să existe o variaţie în ce priveşte importanţa lor în raport cu interesele proprii ale fiecărui stat din Mica Inţelegere. Dar, obiectul principal — acela al stabilirii unor raporturi de împăciurire cu Ungaria — este de o egală importanţă pentru cele trei state ale Micii Inţelegeri şi el nu va putea fi soluţionat decât în bloc, Mica Inţelegere constituind, mai ales în această privinţă, prin însăşi organizaţia şi menirea ei, o entitate politică.

Iată de ce repetăm ce am mai spus: împăciuirea cu Ungaria se va putea realiza numai când Ungaria se va convinge că nu prin intrigă, nici pe căi piezişe şi nici prin menţinerea politicii sale revizioniste se poate inspira încredere, ci prin procedări cinstite, prin negocieri, urmate pe căi luminate de bună credinţă şi prin lealitate.

Congresul Fidac-ului la Paris

D. Lebrun, preşedintele Republicei franceze (x) şi delegaţii congresului interaliat al foştilor luptători (F.I.D.A.C.), după recepţia dată în onoarea lor la palatul dela Elysée

Problema spaniolă merge spre rezolvare

Italia acceptă retragerea voluntarilor

Londra, 20 (Rador). — Şedinţa comitetului de neintervenţie s'a deschis azi după amiază la ora 15,30.

La ordinea zilei era căutarea unei soluţiuni pentru a se ieşi din impasul în care se aflau discuţiile acestui comitet cu privire la propunerile franceze.

Şedinţa a fost prezidată de d. Eden, ministrul de afaceri străine al Angliei.

Declaraţia reprezentantului italian

Incă dela începutul şedinţei, contele Grandi, reprezentantul Italiei în comitetul de neintervenţie, a luat cuvântul pentru a face o declaraţie în numele guvernului său.

Ambasadorul italian a declarat că guvernul din Roma a fost totdeauna de părere că nu s'ar putea vorbi de o politică de neintervenţie atâta timp cât puterile nu vor fi făcut o declaraţie de neutralitate, care să cuprindă în acelaşi timp şi recunoaşterea drepturilor de beligeranţă pentru cele două tabere. In adevăr, politica de neintervenţie trebue să fie în mod necesar o politică de neutralitate.

Guvernul italian ar fi fost gata să accepte fără nici o restricţie principiul „drepturilor de război", definit în planul britanic dela 14 Iulie, pe care l-ar fi considerat drept o măsură proprie de a înlesni învingerea dificultăţilor actuale, prin îndreptarea anumitor defecte ale controlului şi prin faptul că ar fi făcut mai efectivă politica de neintervenţie.

Pentru guvernul italian adoptarea acestei definiţii ar fi avut o importanţă primordială.

Contele Grandi a cerut apoi ca Franţa să lămurească ce înţelege prin unele din aceste drepturi despre care a vorbit ambasadorul Franţei la comitetul de neintervenţie, când s'a ocupat de drepturile de beligeranţă.

Italia ar fi gata să accepte retragerea voluntarilor, pe baza prevederilor planului britanic de la 14 Iulie.

O COMISIE INTERNAŢIONALA IN SPANIA

Italia ar fi deasemeni gata să accepte trimiterea unei comisiuni internaţionale, care să meargă în amândouă taberele spaniole. Această comisiune ar urma să facă pregătiri pentru retragerea tuturor persoanelor „îndoelnice", într'un timp cât mai scurt cu putinţă, urmând să controleze şi executarea acestor măsuri.

Evacuarea ar trebui să cuprindă pe toţi cei cari ar fi fost definiţi în raportul unui subcomitet tehnic.

Comisiunea internaţională ar trebui să plece imediat în Spania, pentru a constata numărul voluntarilor dintr'o tabără şi din alta. După stabilirea exactă a numărului acestor voluntari străini ar putea apoi să se ia o hotărîre asupra modalităţilor de retragere a străinilor şi asupra proporţiilor în care această retragere ar urma să se facă.

ITALIA DOREŞTE INŢELEGERE

Insufleţit de dorinţa de a se ajunge la un compromis şi în scopul de a înlesni găsirea unui teren comun pentru un acord, guvernul italian este deasemeni gata să ia în considerare metoda cea mai practică pentru punerea în execuţie a noţiunilor prevăzute în paragraful 8 al planului britanic şi, respectiv, în paragraful 2 al declaraţiei franceze de Sâmbătă, imediat ce comitetul va avea la dispoziţie raportul comisiunei trimise în Spania, mai ales pentru a hotărî în ce moment şi în ce chip urmează să fie recunoscut dreptul de beligeranţă.

Contele Grandi a adăugat că declaraţia guvernului italian înseamnă acceptarea în mare măsură a punctului de vedere anglo-francez. El şi-a exprimat speranţa că se va ţine seama de atitudinea extrem de conciliantă a Italiei şi că se va arăta şi de cealaltă parte acelaş spirit de conciliaţiune. Italia nădăjdueşte din toată inima să se ajungă la o soluţie rapidă şi definitivă, la un acord final dorit de toţi.

Reprezentantul Italiei a amintit că încă de Sâmbătă a propus să se facă imediat demersuri pe lângă cele două tabere din Sapania pentru a se obţine asentimentul şi colaborarea lor la executarea acestor propuneri. In acest fel, cererea Italiei este identică cu cea conţinută în punctul 3 al declaraţiei franceze şi corespunde exact cu propunerile făcute la 21 Iunie la guvernul britanic cu privire la retragerea voluntarilor.

Cum să se facă retragerea voluntarilor

La sfârşitul declaraţiei sale, contele Grandi a spus că guvernul din Roma este gata să accepte planul britanic care prevede, sub rezerva unui acord general, evacuarea unui număr determinat şi dacă este necesar a unui număr limitat de combatanţi nespanioli, „aceasta prin negocieri care ar urma să fie începute imediat de guvernul britanic cu cele două părţi din Spania".

Planul britanic propunea pe de altă parte „ca aceste retrageri preliminare să fie efectuate pe o bază echivalentă numerică, fără ca aceasta să prejudicieze asupra principiului pe care comitetul ar putea mai târziu să-l adopte pentru retragerea a combatanţilor străini".

„Guvernul italian — a precizat d. Grandi — este gata să accepte propunerea engleză, care, dacă îmi aduc bine aminte, a fost atunci favorabil primită de guvernul francez în înşişi termenii în care ea a fost elaborată, căci ea este potrivită unei executări lesnicioase şi practice. Această acceptare, pot adăuga, este fără niciun prejudiciu faţă de proporţia numărului de voluntari, care urmează să fie evacuaţi ulterior şi asupra căreia acordul va interveni atunci când se va face evacuarea finală".

(Continuare în pag. 2-a)

Mari pagube produse de inundaţii în Statele-Unite

New York, 20 (Rador). — *Din cauza ploilor torenţiale şi a inundaţiilor, numeroase case, poduri şi grădini au fost distruse în Virginia şi în Carolina de Nord.*

Pagubele sunt de câteva milioane de dolari.

Autobuz prăbuşit intr'o prăpastie

Teheran, 20 (Rador). — *Un autobuz s'a prăbuşit astăseară într'o prăpastie pe o şosea din munţi.*

Din cei 37 de ocupanţi, 21 au fost omorâţi pe loc, iar ceilalţi 16 se află grav răniţi.

Conducta de petrol ce leagă Irakul cu Mediterana a fost sfărâmată

Haiffa, 20 (Rador). — **Conducta de petrol ce leagă Irakul cu marea Mediterană a fost sfărâmată în mai multe locuri, în apropiere de Nazaret.**

Deplasări de trupe egiptene la frontiera spre Libia

Cairo, 20 (Rador).— Ziarele anunţă noui deplasări de trupe egiptene şi britanice la frontiera spre Libia.

Cercurile oficiale declară că nu există nici un motiv de îngrijorare şi că mişcările de trupe dela Merza Matruch slujesc numai la pregătirea manevrelor de iarnă.

Unele ziare afirmă că regimentul britanic care se află la Cairo va fi trimis să înlocuiască trupele cari în prezent se află la Merza Matruch şi cari vor fi trimise la posturile de frontieră pentru a le întări.

Depozit german de produse chimice distrus de foc

Poliţişti răniţi

Berlin, 20 (Rador). — Un mare depozit de produse chimice din Berlin a fost distrus de un incendiu în cursul nopţii.

Mai mulţi poliţişti s'au ales cu răni şi arsuri în cursul operaţiilor de stingere.

FILME

Dela lume adunate...

Eftimie, împlinind 70 ani, declară familiei emoţionate:

— Am muncit, m'am ferit de toate cele rele, am agonisit. Vreau să trăiesc liniştit câţi ani îmi va mai da Dumnezeu. Am vândut tot şi plec în ţara unde m'am născut. Trebue să se fi schimbat multe de atunci în Albania mea.

Cu o pungă în care înlocuise lotonul cu monede de aur, Eftimie se suie pe vapor din dorinţa de a fi mai aerisit şi cu unica grijă a averii pe care n'o slăbea din mână.

Răul de mare îl indispusese însă atât de mult, în cât simţea o adevărată alinare admirând piruetele şi gimbuşurile unei maimuţe, singurul membru liber al unei menajerii ambulante. Călătorii făceau haz de animalul destul de deştept ca să trăiască excelent pe socoteala lor. Numai Eftimie nu-i oferea nimic, de teamă să nu-şi primejduiască punga cu aur umblând în buzunare.

Fie indignată de această abţinere, fie din recunoştinţă pentru călătorii darnici şi amatori de producţiuni variate, maimuţa se strecură până la fostul nostru compatriot, îi smuci punga şi după câteva salturi, cocoţată pe cabina comandantului şi sfidând uimirea mulţimii, răsturnă napoleonii pe acoperişul lăcuit şi balansat, şi oferi miilor de ochi un spectacol inedit: băga o monedă în pungă şi arunca alta în valuri; una în pungă, alta în valuri.

Când isbutiră marinarii să pună mâna pe ea, numărul se terminase — bine inteles fără aplauzele programului precedent.

Foarte emoţionat, ducându-se să-i predea punga, comandantul vaporului se temea să nu-l găsească leşinat pe bătrânul păgubaş — sau chiar mai rău dacă ar fi avut tensiune. Mare-i fu însă mirarea când îl văzu resemnat pe Eftimie, care asista se la reprezentaţie.

El mulţumi şi zise, fără totuş să poată stăpâni un suspin grozav de adânc:

— Poate că aşa trebuia să fie... Căci şi eu tot aşa am făcut averea: un litru de lapte, un litru de apă, unul de lapte, unul de apă...

Don José

SCRISORI DIN LONDRA

Părerea lui Augur

de AUGUR

Londra, Octombrie

Articolul acesta poartă n-rul 800. Nu e mare lucru. Totuş, să ne fie îngăduit să sărbătorim în felul nostru acest modest jubileu. Să nu fie cu supărare cititorilor noştri, dacă drept prinos pe care ni-l aducem singuri, alegem un interview cu Augur.

Fireşte Augur nu va vorbi aci de chestiuni de artă şi nici nu va face discuţiuni filozofice. Condamnat să se mişte pe planul politicei, trebuie să rămână la lucrurile pe cari crede că le înţelege. Prin urmare, care este părerea lui Augur despre situaţia din Europa?

E optimistă. Să ne înţelegem: părerea lui Augur e optimistă, în sensul că el bănueşte, că faimoasa criză mediteraneană cu care ni s'a împuiat urechile, nu există, sau mai degrabă, forma pe care a luat-o o împiedică să fie periculoasă pentru pacea europeană. Mai târziu, se poate prevedea că adevărata criză se va ivi. Marea Britanie va juca în ea un rol mare. Dar nu Italia va fi în fruntea partidului opus.

Să ne întoarcem însă la prezent. Trebue să mărturisim că am trecut printr'o perioadă de enervare. Dator ă propagandei şi a răspândirii diferitelor ştiri, s'a reuşit să se creeze în mintea oamenilor, impresia unei crize gata să se transforme într'un conflict ucigător. Prăbuşirea valorilor la bursele mondiale arată proporţiile panicei creiată de această năvală de ştiri de care am vorbit.

Ceea ce nu era bine pe vremea conferinţei dela Nyon, devine cu totul rău când Marea Britanie şi Franţa s'au sfătuit să trimită la Roma invitaţia d-lui Mussolini spre a decide asupra problemei spaniole, într'o conversaţie tripartită. Socotim că nu s'a uitat încă toată campania de ameninţări care a însoţit în anumite organe ale presei, această invitaţie.

Dar situaţia a fost [illegible], datorită efectului liniştitor al discursului d-lui Neville Chamberlain. Am avut prilejul să mai vorbim aci despre acest discurs. Azi, tremurăm gândindu-ne ce s'ar fi întâmplat dacă d. Chamberlain ar fi vorbit pe tonul articolelor inspirate de o propagandă nechibzuită.

Comitetul de neintervenţie s'a întrunit de curând, aşa cum a dorit Italia. Câţiva se întreabă neliniştiţi ce se va petrece. Augur răspunde că nu se va petrece nimic neobişnuit, afară doar dacă ruşii îşi vor arăta din nou obişnuita lor intransigenţă. Dar între Marea Britanie şi Franţa de o parte şi Italia de cealaltă, nu se va petrece nimic. Căci, în fond, nu există nici un motiv temeinic ca să se producă iarăşi conflictul. Oare italienii, într'una din şedinţele precedente, n'au acceptat chestionarul britanic şi planul care a desvoltat tema chestionarului? Londra şi Parisul doresc să vadă retragerea voluntarilor. Italia nu refuză, dar ea leagă această chestiune de aceea a recunoaşterii dreptului de beligerant, generalului Franco. Planul britanic încorporează această idee în textul ei. Neînţelegerea, dacă există, este numai în privinţa metodi de aplicare a măsurilor prevăzute în plan.

S'a vorbit deasemenea foarte mult, de faimosul termen pe care Londra şi Parisul vor să-l impună discuţiei. O anumită presă a voit să facă din el un nou „casus belli". Dar azi ni se pare că această cerere ultimativă s'a îndulcit mult, în cercurile oficiale.

Pentru prezent, suntem aşa dar optimişti. In pe priveşte viitorul ne vom da seama mai târziu, căci efectul combinat al vanităţii unora şi al prostiei altora este astfel, încât d. Neville Chamberlain şi ceilalţi şefi de guvern interesaţi, vor avea nevoe să-şi exercite toată voinţa ca să se libereze de piedicile ce-i înconjoară, asemenea unei capcane.

Totuşi nu desperăm. Semnele sunt favorabile pentru o destindere şi trebue să sperăm că ea va fi folosită spre a pune în sfârşit pe şantier această înţelegere anglo-franco-italiană, în care, exact ca şi la Stressa, vedem o bună garanţie a păcii europene.

PARAZIŢII PRESEI

de EM. HAGI MOSCO

In biologie, parazitul este de două feluri: cel extern şi cel intern, amândoi deopotrivă de răufăcători, trăind pe spinarea vietăţii de care s'au agăţat sau în care au trăit.

In presă, parazitul a contopit amândouă cursurile. Este extern, căci trăeşte în jurul ei, de pe urma ei, trăgând toate foloasele unui nedeslipit tovarăş plin de pofte. Vampirul, puricele, ploşniţa, sarcoptul adecă râia, sunt paraziţi cari fac la fel.

Este intern, când cuibărit înlăuntrul ei, o roade, o sapă şi-i soarbe din putere, dând naştere acelui straniu fenomen biologic numit „mimetism". Tenia, sau panglica cum i se spune, i se asemuleşte.

Negreşit că nu toată lumea poate avea acest dar de contopire, îngăduind totuşi, păstrarea măsurii cuvenite, pentru a nu distruge pricina izvorului de trai. Parazitul presei, ca şi cel biologic, ştie să trăiască pe seama altuia, rămânând totodată, destul de stăpân să-şi poată căuta la nevoe un alt pământ roditor de foloase.

Sare ca puricele, prăpădeşte ca filoxera.

Paraziţii vieţii sociale sunt vechi de peste două mii de ani. S'au născut la vechii Greci, odată cu începutul năruirii vechilor societăţi elenice. La început, om cu duh, parazitul a scăzut apoi la ceva de rând, înzestrat cu simţimintele josnice: al stomacului, pofta; al spiritului, linguşirea.

Astăzi, paraziţii presei năzuiesc la privilegiile Pritaneu-lui grecesc, la ospătarea fără plată uitând că mulţi dintre dânşii n'au nici loc de adăpost. Şi Verlaine îşi scria versurile pe o masă de cafenea, dar scotea capo d'opere.

Presa este stupul. Paraziţii sunt trântori acelei minunate alcătuiri cu atât rost în viaţă. Roiesc în jurul ei istovindu-i mierea şi acest soi de muncă se răsplăteşte prin „ajutoare" şi permise de călătorie. S'ar părea că unii nu scriu nici un rând, că alţii sunt numai rudele acestora, dar, ca şi apele liniştite, gândirea lor este adâncită prin tăcere. Nu scriu, este adevărat, dar ei vorbesc, şi de obicei, numai de rău.

Pe temeiul consfinţirii date de „permis", deschid cu sila uşile, cerşesc, ciupesc şi, ce este mult mai grav, ameninţă. Codul zice altfel. Odată cu dobândirea mantalei, a ghetelor, sau a cărămizii culturale (?), totul se potoleşte. Presa (?) şi-a făcut datoria. A eşit din palestră mai uşurată. Şi-a perdut conştiinţa pe drum ca o povară de prisos.

Iată latura morală la care legiuitorul nu se gândeşte în deajuns când întocmeşte legi. Şi totuşi sunt destui ziarişti cinstitţi, de ispravă cari, fără imboldul din afară, caută să primeniască breasla. Ei socotesc ziaristica, la fel ca preoţia, un adevărat apostolat, şi sunt — cum este fi-

(Continuare în pag. 2-a)